

# Zjevení Ježíše Krista – číslo dvě

## *Smluvní jména*

Jeff Pippenger

2023-08-10

Do předchozích článků jsem vložil mnoho věcí ve snaze hned na začátku vyložit některé základní orientační body. Nyní se pokusím zaměřit soustředěněji na předmět, o němž jde. Děkuji vám za trpělivost.

Od samého počátku se Bůh snaží prohlubovat naše porozumění tomu, kým a čím je. V tomto díle použil několik prostředků, aby lidem pomohl porozumět tomu, co o Něm bylo zjeveno, a jedním z těchto prostředků je užívání „jmen“ — jak mnoha jmen, která jsou Bohu dávana v Písmu, tak i jmen, jež jsou dávana Jeho vyvoleným zástupcům. Volí si zástupce zla i dobra.

Také užíval dispenzačních proměn svého vyvoleného smluvního lidu k tomu, aby v průběhu dějin postupně zvětšoval porozumění svému charakteru. Proto dějiny dispenzačních změn smlouvy také rozličnými způsoby vypovídají o zvětšení pravdy o Jeho charakteru a přirozenosti.

Přistoupíme-li ke knize Zjevení, kapitole první, jako k úvodu a klíči k následujícím kapitolám, nacházíme v této úvodní kapitole určité pravdy, které ovlivňují zbytek celé knihy. Jedna z těchto pravd se týká toho, kým Ježíš Kristus je, a nikoli pouze toho, že je Alfa i Omega. Je-li nějaká pravda předložena v první kapitole Zjevení, pak je zcela jistě zkoušející přítomnou pravdou pro poslední generaci, přičemž touto poslední generací je „vyvolený rod“, o němž píše Petr.

Jedním z atributů Kristova charakteru, který jsme zkoumali, je to, že Kristus ztotožňuje počátek s koncem. Doba, kdy Kristus potvrdil smlouvu s mnohými na jeden týden, představuje dispenzační změnu smlouvy z doslovného na duchovní Izrael. Dispenzační změny, které jsou v Písmu identifikovány a které všechny vypovídají o vzrůstu poznání ohledně charakteru a bytí Krista, byly: Abram, Izák, Jákob, Josef, Mojžíš, Kristus, William Miller a sto čtyřicet čtyři tisíc. Existuje ještě další linie dispenzačních změn, která je položena přes tuto linii a určuje sedm dispensací Boží církve, jež jsou znázorněny sedmi církvemi ve Zjevení dvě a tři, avšak té se zatím nebudeme dotýkat. Dispenzační změna nastala u Adama a Evy, vyjádřená stavem před jejich pádem a po jejich pádu, a samozřejmě také změna dispensací z doby před potopou na dobu po potopě v čase Noema. Všechny tyto linie přispívají ke světlu, kterým se zabýváme, nyní se však zaměříme na vyvolený lid.

Když Kristus na počátku smluvního týdne započal svou službu, byl pokřtěn.

A Ježíš, když byl pokřtěn, hned vystoupil z vody; a hle, otevřela se mu nebesa, a uviděl Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a spočívá na něm. A hle, zazněl hlas z nebes, který říkal: Toto jest můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení. Matouš 3,16.17.

Úplně první slova Boha, když Ježíš vystoupil z vody a tím započal smluvní týden, byla Otcovým prohlášením, že Ježíš je Syn Boží. Rozumíme-li „pravidlu první zmínky“, má tato skutečnost

velkou sílu. Nerozumíme-li mu, pak nikoli.

Na počátku stvořil Bůh nebesa a zemi. Země pak byla pustá a prázdná, a nad propastnou tůň byla tma. A Duch Boží se vznášel nad vodami. Genesis 1,1.2.

Stejně jako v Genesis jsou při obřadu pomazání rozpoznány tři osoby Božství.

Pravda, že Ježíš byl Syn Boží, Syn Davidův a Syn člověka, po následující tři a půl roku soustavně pobuřovala zákoníky a farizeje. Ježíš se při svém křtu prorocky proměnil z Ježíše v Ježíše Krista. Když byl Ježíš pokřtěn, stal se „Kristem“, což znamená „pomazaný“ a v hebrejštině je to slovo „Mesiáš“. A Hebrejové ovšem Mesiáše očekávali a věděli, že bude Synem Davidovým. Když byl „pomazán“, aby zahájil nejsvětější tři a půl roku dějin země, viděl sestupovat Ducha svatého a slyšel promluvit svého Otce.

Byl to velmi hluboký obřad pomazání, při němž poselství, které bylo hlášáno o Ném a o Jeho díle, znělo, že „On byl Syn Boží“. Pro Židy bylo ještě znepokojivější nejen to, že byl Synem Božím, nýbrž i to, že jako Syn Boží prohlašoval — že byl skutečně Bůh. Židé nemohli připustit to, co podle svého chápání považovali za tak rouhavé tvrzení! Dilema Židů je dilematem Abrahamovým — neboť Abraham byl otcem Židů, otcem smlouvy a také symbolem víry požadované k tomu, aby bylo možno setrvávat v podmínkách smlouvy.

Abrahámův příklad víry nezbytné ke vstupu do smluvního vztahu s Bohem vyžaduje, aby vaše víra byla zkoušena. Abraháмова zkouška, která měla prokázat, zda jeho víra byla skutečná, anebo zda jeho domněnka spočívala na pouhém předpokladu, byla založena na tom, zda bude následovat Boží slovo — i kdyby se zdálo, že odporuje předchozímu Božímu slovu. Abrahám věděl, že lidská oběť je vražda a že představuje modlářské praktiky modlářských národů, mezi nimiž tehdy žil. Zákoníci a farizeové věděli od samého počátku svých smluvních dějin, že Bůh je pouze jeden Bůh, a také věděli, že Ježíš si činí nárok být druhým Bohem. Byli podrobeni své závěrečné zkoušce.

Slyš, Izraeli: Hospodin, náš Bůh, Hospodin jeden jest. Deuteronomium 6,4.

V dějinách, v nichž Mojžíš zaznamenal předchozí verš, již Bůh Mojžíšovi oznámil, že od toho okamžiku má být znám jako Jehova. Již neměl být pouze Pánem Bohem Všemohoucím, nýbrž od té chvíle měl být znám jako Jehova. Právě v těch dějinách, v nichž dále rozhovory porozumění svému charakteru, jak je vyjádřen v jeho jménech, zároveň dávnému Izraeli přísně oznamuje, že Bůh je jeden Bůh. Co si o tom měli myslet Židé v době Kristově?

Později ve své službě, když dospěla k vrcholu při triumfálním vjezdu do Jeruzaléma, jsou Židé znovu ohromeni tím, že Ježíš dovoluje dětem, aby opěvovaly jeho chválu.

A zástupy, které šly před ním i za ním, volaly: Hosanna Synu Davidovu! Požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně; Hosanna na výsostech. Matouš 21,9.

Verš písně, který farizeje přiváděl k šílenství, byla ta část, jež označovala Ježíše za Syna Davidova a zároveň potvrzovala, že Syn Davidův bylo jméno Páně. Na počátku Jeho služby, při triumfálním vjezdu a ovšem i na kříži, spor zahrnuje rozhořčení kvůli Ježíšovu jménu.

Velekněží židovští tedy řekli Pilátovi: „Nepsal: Král židovský, nýbrž že on řekl: Jsem král židovský.“ Jan 19,21.

Ovšem bylo by v zásadě správné, kdyby Pilát nápis změnil tak, aby zněl: „Já jsem, král Židů,“ neboť „Já jsem“ bylo jméno, které o sobě Ježíš opakovaně uváděl. Ovšem uplatnit tuto vadnou logiku za účelem změny Božího slova, zvláště když jde o příběh kříže, je něco, co by lidé nikdy neudělali, že? Ježíš byl „král Židů“, ale byl také „Já jsem“, takže výrok „Já jsem, král Židů“ je v jistém smyslu přesný, avšak o to zde nejde.

Od počátku a v průběhu celého středu až do konce těch tří a půl let bylo Jeho jméno předmětem rozruchu. O linii smluvních jmen je třeba porozumět mnoha věcem, zde však chci ukázat, že na konci starověkého Izraele v židovské církvi došlo k otřesu, který souvisel se jménem Krista. Jako Syn Davidův měl oprávnění být Mesiášem; jako Syn Boží (ve smyslu, že je také Bohem) a jako Syn člověka představoval Ježíš pro vyvolený lid nesmírnou zkoušku. Jak mohl tento muž tvrdit, že je Bohem a zároveň Božím Synem, když Mojžíš na počátku jejich smluvních dějin tak výslovně zdůraznil, že Bůh je jeden?

Avšak to byl účel Kristova putování mezi lidmi. Bůh byl v Něm a smiřoval lidi se sebou samým a činil tak tím, že lidem umožnil spatřit Ježíše, který jasně a přímo učil, že viděli-li Jej, viděli Otce. Tyto dějiny představují konec doslovného Izraele jako Božího vyvoleného lidu a na počátku tu byl spor výrazně vyznačený otázkou, kdo a co je Bůh.

Farao řekl: Kdo je Hospodin, abych uposlechl jeho hlasu a propustil Izraele? Hospodina neznám a Izraele nepropustím. Exodus 5,2.

Faraon vyjadřuje nejen symbol ateistického vzdoru proti poznání Boha, ale také egyptské chápání Boha Abrahamova. A Hospodin opakovaně prohlásil, že jeho podivuhodné skutky v Egyptě měly lidstvu umožnit poznat, kdo je. Dějiny počátku doslovného Izraele jako Bohem vyvoleného lidu jsou předobrazem konce.

V obou dějinách se projevuje nedostatek porozumění tomu, kdo a co Bůh je, což souvisí s Jeho různými jmény; avšak pro naši úvahu je ještě důležitější, že dějiny Krista při ukončení postavení Izraele jako vyvoleného lidu ukazují, že jedním z hlavních důvodů, proč Židé klopýtli při přijetí svého Mesiáše, bylo to, že věděli, že Boží slovo na počátku jejich smluvních dějin určilo, že On je jediný Bůh. Jaké dilema!

A potom se ho již neodvažovali zeptat na nic. I řekl jim: Jak mohou říkat, že Kristus je syn Davidův? Vždyť sám David praví v knize Žalmů: Pán řekl mému Pánu: Sed' po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou. David ho tedy nazývá Pánem; jak tedy může být jeho synem? Lukáš 20,40–44.

Toto je závěrečné období otázek a odpovědí pro Židy, neboť po tomto střetnutí „se ho již neodvážili na nic ptát“. Právě odpověděl na poslední otázku své služby pro ztracený dům (a v prorockém vyprávění je vždy nějaký ztracený dům), a poté otevírá téma svého jména jako „Syna Davidova“, a tedy jako Mesiáše. Po celé tři a půl roku spor zahrnuje jeho různá jména, která představují jeho charakter a přirozenost. Jeho jméno je zmiňováno na počátku, při jeho křtu, a poté

v jeho závěrečném střetnutí se ztraceným domem při triumfálním vjezdu a na kříži, mimo jiné v dalších pasážích evangelií.

Farizeové se shromáždili těsně kolem Ježíše, když odpovídal na otázku zákoníka. Potom se k nim obrátil a položil jim otázku: „Co soudíte o Kristu? Čí je synem?“ Tato otázka byla určena k tomu, aby vyzkoušela jejich víru ohledně Mesiáše, — aby ukázala, zda Ho považují pouze za člověka, anebo za Syna Božího. Sbor hlasů odpověděl: „Syn Davidův.“ To byl titul, který prorocství dalo Mesiáši. Když Ježíš zjevoval své božství svými mocnými zázraky, když uzdravoval nemocné a křísil mrtvé, lidé se mezi sebou tázali: „Není toto Syn Davidův?“ Syrofeničanka, slepý Bartimaios a mnozí další k Němu volali o pomoc: „Smiluj se nade mnou, Pane, Ty Synu Davidův.“ Matouš 15,22. Když vjížděl do Jeruzaléma, byl vítán radostným zvoláním: „Hosanna Synu Davidovu; požehnaný, jenž přichází ve jménu Páně.“ Matouš 21,9. A malé děti v chrámě toho dne opakovaly toto radostné oslovení. Mnozí, kdo Ježíše nazývali Synem Davidovým, však neuznávali Jeho božství. Nechápali, že Syn Davidův je také Synem Božím.

„V odpověď na tvrzení, že Kristus byl Synem Davidovým, Ježíš řekl: „Jak tedy David v Duchu [Duchu inspirace od Boha] nazývá jej Pánem, když praví: Hospodin řekl mému Pánu: Sed' po mé pravici, dokud nepoložím tvé nepřátele za podnož tvých nohou? Jestliže ho tedy David nazývá Pánem, jak je jeho synem? A nikdo mu nemohl odpovědět ani slovo, ani se ho od toho dne již nikdo neodvážil na cokoli ptát.““ Touha věků, 609.

Jeho pomazání jako Mesiáše a Jeho poslední setkání s těmi, které přišel spasit, se týkalo Jeho božství, symboliky Jeho jmen a ovšem také zákona první zmínky. Ježíš ukončuje své přímé dílo pro Židy tím, že používá dějiny doslovného Davida, aby vyučoval o duchovním Davidovi. Proč by David hovořil o tom, kdy Pán říká Pánu, aby s Ním usedl na trůn? Protože král David na počátku představuje duchovního Krále Davida na konci. Jediný způsob, jak správně porozumět Ježíšovu závěrečnému výroku určenému ztracenému domu, spočíval v tom, že bylo možné uplatnit zákon první zmínky, což nelze učinit, neznáte-li tento zákon.

Jeho závěrečné prohlášení ztracenému domu vyžadovalo k porozumění pochopení zásady prvního zmínění. Ježíš použil Davida a Davidova syna, aby ve svém závěrečném prohlášení předložil pravdu ztracenému domu. Vždyť to přece byl dům Davidův. Ježíš tedy vzal otce (Davida) a obrátil jej k (Synu Davidovu), a také vzal syna (Davidova) a obrátil jej k jeho otci (Davidovi). Obrátil otce k dítěti, jak je prorokováno, že učiní Eliášovo poselství v „posledních dnech“. To bylo Jeho závěrečné poselství starověkému doslovnému Izraeli a bylo to elišovské poselství, neboť bylo založeno na zásadě prvního zmínění. Zásada prvního zmínění tedy také potvrzuje Ježíšovo poselství jako elišovské poselství, založené na této zásadě samotné. Zásada prvního zmínění vyžaduje, že jestliže elišovské poselství Jana Křtitele bylo prvním z posledního varovného poselství ztracenému domu Izraele, pak závěrečné poselství, které jim bylo dáno, muselo být rovněž elišovským poselstvím. A tak tomu bylo...

Když bylo toto vše řečeno, nyní z toho vyvodím jeden bod, který je založen na pravidle první zmínky — Alfě a Omegě. Na počátku starověkého Izraele existoval spor o pochopení toho, kdo a co je Bůh, který předobrazoval tentýž spor na konci starověkého Izraele. Na konci starověkého

Izraele zahrnovalo Kristovo dílo vyučování ztraceného domu Izraele o tom, kdo a co je Bůh. V dějinách konce existoval odpor proti Kristu, který byl založen na původní pravdě ustanovené na počátku. Novodobý duchovní Izrael bude ve svých dějinách vykazovat tytéž prorocké charakteristiky.

Na počátku adventismu nás historikové informují, že millerité byli tvořeni především dvěma křesťanskými denominacemi: metodisty a Christian Connection. Základní přesvědčení metodismu spočívalo v životě podle správného křesťanského způsobu. Měli „metodu“. Základní přesvědčení Christian Connection by snad bylo možno shrnout jako odpor vůči katolickému učení o Trojici.

Pokud mé bádání dospělo tak daleko, pak se prakticky celé vedení milleritů přidržovalo onoho učení Christian Connection. Existuje mnoho odnoží Reformního hnutí adventistů sedmého dne (SDARM), které se dosud drží původního milleritského chápání „antitrinitarianismu“ a šíří je. Dilematem (a současným zdrojem sporů) pro ty, kteří zachovávají chápání průkopníků, bylo a vždy bude, jak odpovědět na mnohé a rozmanité pasáže, v nichž sestra Whiteová přímo vystupuje proti naukovému stanovisku, jehož se drží a které prosazují.

„Bylo mi uloženo říci: Názorům těch, kdo pátrají po pokročilých vědeckých myšlenkách, nelze důvěřovat. Předkládají se takováto vyjádření: ‚Otec je jako světlo neviditelné; Syn je jako světlo ztělesněné; Duch je světlo rozlité všude.‘ ‚Otec je jako rosa, neviditelná pára; Syn je jako rosa shromážděná v překrásné podobě; Duch je jako rosa, jež dopadla na sídlo života.‘ Další vyjádření: ‚Otec je jako neviditelná pára; Syn je jako olověný mrak; Duch je déšť, který padl a působí osvěžující mocí.‘“

„Všechna tato spiritualistická zobrazení jsou prostě nicotou. Jsou nedokonalá, nepravdivá. Oslabují a zmenšují Velebnost, s níž nelze srovnat žádnou pozemskou podobu. Boha nelze přirovnávat k věcem, které učinily Jeho ruce. To jsou pouhé pozemské věci, trpící pod Boží kletbou kvůli hříchům člověka. Otce nelze popsat věcmi země. Otec je veškerá plnost Božství tělesně a je neviditelný smrtelnému zraku.“

„Syn je veškerá plnost Božství zjevená. Slovo Boží jej prohlašuje za ‚výslovný obraz jeho osoby‘. ‚Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.‘ Zde je ukázána osobnost Otce.

„Utěšitel, jehož Kristus zaslíbil poslat poté, co vystoupil do nebe, je Duch v celé plnosti Božství, který zjevuje moc božské milosti všem, kdo přijímají Krista a věří v něho jako v osobního Spasitele. Jsou tři živé osoby nebeského trojjediného společenství; ve jménu těchto tří velikých mocností — Otce, Syna a Ducha svatého — jsou pokřtěni ti, kdo přijímají Krista živou vírou, a tyto mocnosti budou spolupracovat s poslušnými poddanými nebe v jejich úsilí žít nový život v Kristu.“ Special Testimonies, Series B, number 7, 62, 63.

Tato pasáž ztotožňuje „smýšlení těch, kteří“ vymezovali Otce, Syna a Ducha pomocí „věcí země“. Poté říká: „Otce nelze popsat věcmi země.“ Všimněte si dvou bodů, které uvádí, ačkoli jeden by mohl znít jako rozpor. Identifikuje falešný popis Božství, který, chcete-li, určuje tři bohy. Je to falešný popis Božství, avšak nevyjadřuje se nijak k tomu, že tato falešná definice Božství je nesprávná také proto, že v Božství uvádí nesprávný počet bohů.

Povšimněte si také, že říká, že k popsání Otce nelze použít věci země. Tímto samým výrokem však sama používá věci země. Jsou to lidé, kdo mají děti a matky a otce a tety a bratrance a sestřenice. A Ježíš nám říká, že v nebi na obnovené zemi již nebude ženění ani vdávání, neboť budeme jako andělé. Neexistují andělé mužského ani ženského pohlaví. Výrazy, jichž lidé užívají k vymezení svých vzájemných vztahů, byly Bohem použity, aby nás poučily o Jeho přirozenosti a charakteru, avšak i „věci země“, jichž inspirace použila, aby poučila lidi o Božím charakteru a přirozenosti, jsou nedokonalé.

Byli jsme poučeni, že „existují tři živé osoby nebeského trojjediného společenství“ ... „Otec, Syn a Duch svatý“. Je ohavností připojovat k těmto třem osobám pozemské spiritistické představy, avšak není ohavností připojit „jméno těchto tří velikých mocností“ k biblické definici Božství.

Prorokyně říká, že „jménem“ tří velikých mocností, které tvoří Božství, je Otec, Syn a Duch svatý. Jako u každé biblické pravdy, když je skládána řádek za řádkem, úplné svědectví musí sestávat z každého mezníku, který byl zjeven. Svědectví proroků mají být spojena. Daniel dává Kristu jméno Palmoni (mimo jiná jména, ale toto je jen příklad). Jan jej nazývá Alfa a Omega a Mojžíš jej nazývá Jehova. Podle Ellen White je Jeho jménem Otec, Syn a Duch svatý.

„Satan se... neustále vnucuje se svým padělkem — aby odvedl od pravdy. Úplně posledním satanovým klamem bude zmařit svědectví Ducha Božího. ‚Kde není vidění, lid hyne‘ (Příslloví 29,18). Satan bude důmyslně působit různými způsoby a prostřednictvím rozličných nástrojů, aby otrásl důvěrou ostatku Božího lidu v pravé svědectví.

„Proti Svědectvím bude roznícena nenávisť, která je satanská. Satanovo působení bude směřovat k tomu, aby byla v nich podlomena víra církví, a to z tohoto důvodu: Satan nemůže mít tak volnou cestu k tomu, aby uváděl své svody a poutal duše ve svých bludech, jsou-li dbáno varování, napomenutí a rad Ducha Božího.“ Selected Messages, kniha 1, s. 48.

Krátká poznámka na okraj k tomuto oddílu. Jan byl vyhnán na Patmos pro slovo Boží a svědectví Ježíšovo. Poselství třetího anděla má dvě cílové skupiny: ty, kteří stojí mimo adventismus, a ty, kteří stojí uvnitř adventismu. Jan představuje adventistu, který je pronásledován světem nejen pro svou poslušnost vůči Bibli, ale je také pronásledován pro svou poslušnost vůči spisům Ducha prorockví. Pronásledování namířené proti Duchu prorockví přichází zevnitř, nikoli zvenčí.

Na počátku dějin starověkého Izraele, po čtyřech stech letech v Egyptě, ti, kteří měli být vyvoleným lidem smlouvy, již nesvětili sobotu. Neznali Kristův charakter ani přirozenost. Drželi se mylných představ o Bohu, které si osvojili v době svého zajetí. Deset ran; vysvobození u Rudého moře; nebeská mana; svatyně a veškeré její vybavení; posvátné obřady; nádvoří, svatyně i velesvatyně; Boží zákon; Skála, která je provázela; voda, která vyšla ze Skály, jež je provázela, a dokonce i had na kůlu — to vše mělo v jeho vyvoleném lidu prohloubit poznání Boha. Byla to postupná výchova. Tato postupná výchova pokračovala, až zákoníci „už se ho neodvážili na nic zeptat“ a On pak označil zcela poslední předmět, o němž s ním vedli otevřenou rozpravu, a týkal se Davidova jména a toho, kdo Kristus je a jaká je jeho podstata.

Na počátku novodobého duchovního Izraele, po 1260 letech v duchovním Babylóně, ti, kteří se měli stát vyvoleným smluvním lidem, již nezachovávali sobotu. Nepoznali Kristův charakter ani přirozenost. Přidržovali se mylných představ o Bohu, které si osvojili v době zajetí. Dějiny adventismu se všemi svými mezníky, odpadlictvími, kompromisy a vnitřními zápasy dospěly v osmdesátých letech 19. století k bodu, kdy byla vydána kniha Touha věků. V této knize je na straně 671 uchováno pojetí Božství, které se rozvinulo daleko nad porozumění, jež pocházelo z osmnáctého století.

Starověký Izrael měl na svém sklonku spor, který byl vyvolán omezeným chápáním Božství, založeným na porozumění vycházejícím z jeho raných dějin. Svědectví Ježíšovo říká, že ať Otec, Syn nebo Duch svatý, všichni jsou „veškerá plnost Božství tělesně“ (Koloským 2,9). Biblické svědectví praví: „Slyš, Izraeli: Hospodin, náš Bůh, Hospodin jeden jest“ (Deuteronomium 6,4).

Současný Izrael zastává rozmanité představy o Božství a pouze jedna z nich je správná. Na konci novodobého Izraele Bůh dokončí dílo zjevování svého charakteru, a to v tom smyslu, že tak učiní, dokud ještě trvá doba milosti. Právě to učinil pro Židy a On se nikdy nemění. Je jisté, že v porozumění Boží přirozenosti a charakteru budeme pokračovat v růstu po celou věčnost, avšak existuje záměrná prorocká linie pravdy, která ukazuje Boží úsilí vyučovat svůj lid o sobě samém, a tato historie je součástí vyučování, které se nyní snaží sdělit, a informace obsažené v prorockém slově týkající se tohoto vyučovacího procesu vyznačují konec této rozpravy, jenž odpovídá uzavření doby milosti.

„Kristus je preexistující, sám od sebe existující Syn Boží.... Když mluví o své preexistenci, vrací mysl zpět skrze věky bez počátku. Ujišťuje nás, že nikdy nebyl čas, kdy by nebyl v úzkém společenství s věčným Bohem. Ten, jehož hlasu tehdy Židé naslouchali, byl u Boha jako ten, kdo byl u Něho vychováván.“ Signs of the Times, 29. srpna 1900.

„Byl roven Bohu, nekonečný a všemohoucí... Je věčný, sám od sebe jsoucí Syn.

„Zatímco Boží slovo hovoří o Kristově lidství, když byl zde na této zemi, hovoří také jednoznačně o jeho předexistenci. Slovo existovalo jako božská bytost, právě tak jako věčný Boží Syn, ve spojení a jednotě se svým Otcem. Od věčnosti byl prostředníkem smlouvy, tím, v němž měly být požehnány všechny národy země, jak Židé, tak pohané, jestliže ho přijmou.

„Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh.“ Dříve než byli stvořeni lidé nebo andělé, bylo Slovo u Boha a bylo Bohem.“ Review and Herald, 5. dubna 1906.

V dané pasáži cituje hned z Janových prvních slov.

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. Jan 1,1–3.

Na počátku byli alespoň dva Bohové, neboť Jan právě řekl: „To Slovo byl Bůh a byl u Boha.“ V prvním verši Genesis je hebrejské slovo „Elohim“ přeloženo jako Bůh. Často je ve Slově Božím „Elohim“ zasazeno do gramatické konstrukce, která označuje jediného Boha, avšak přesto je to tvar množného čísla. Jan vylučuje možnost, že by „Elohim“ v tomto verši označovalo jediného Boha, svým druhým svědectvím o této věci. Jeho svědectví ustanovuje alespoň dva Bohy.

Ještě znepokojivější pro antitrinitáře, kteří vyznávají, že zastávají Ducha proroctví, je skutečnost, že na počátku „Duch Boží vznášel se nad vodami“. Je „Duch“, který se vznášel nad vodami, Otec nebo Syn, anebo to byla třetí osoba nebeské trojice, jak o Něm hovoří sestra Whiteová? Po prvních třech verších Janova evangelia následují tato slova.

V něm byl život a život byl světlem lidí. A to světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila. Jan 1,4.5.

Odkaz na světlo a tmu je v naprostém souladu se začátkem knihy Genesis, který praví.

I řekl Bůh: Buď světlo. I bylo světlo. A Bůh viděl, že světlo je dobré; a oddělil Bůh světlo od tmy. Genesis 1,3.4.

K těmto dvěma souběžným pasážím o světle, které je námětem příběhu stvoření následujícího po úvodu o Božství, se brzy vrátíme. Na počátku je první pravdou, o níž je pojednáno, složení neboli podstata Božství. Tato pasáž však nekončí až do druhé kapitoly, třetího verše, kde zjišťujeme, že poslední tři slova příběhu stvoření začínají třemi hebrejskými písmeny, která dohromady tvoří slovo překládané jako „pravda“.

Začátek zprávy o stvoření uvádí Božství, poté předkládá tvořivou moc Jeho slova a nakonec uzavírá tento oddíl božským podpisem představujícím pravdu, poselství třetího anděla a jméno Boží, jak je vyjádřeno Alfou a Omegou.

A sedmého dne Bůh dokončil své dílo, které učinil; a sedmého dne odpočinul ode všeho svého díla, které učinil. A Bůh požehnal sedmému dni a posvětil jej, protože v něm odpočinul ode všeho svého díla, které Bůh stvořil a učinil. Genesis 2,2.3.

Závěr prvních pravd vyučovaných v Božím slově tvoří vyvrcholení tohoto úseku. Končí třemi slovy „Bůh“, „stvořil“ a „učinil“, čímž zdůrazňuje začátek tohoto úseku, avšak stejně důležité i sobotu sedmého dne. Sobota je ovšem symbolem stvoření a znamením mezi Bohem a Jeho vyvoleným lidem. „Pravda“ je znázorněna třemi písmeny, jimiž začínají každé z oněch posledních tří slov o stvoření. Toto svědectví zdůrazňuje, jak významná a důležitá je pravda o sobotě, avšak stejně hluboké je i to, že tato tři písmena rovněž představují tři kroky poselství prvního, druhého a třetího anděla. Tak je již v úplně prvním úseku Bible sobota jako znamení Boží tvořivé moci zároveň označena za zkušební otázku na konci času. Poslední kniha Bible poskytuje třetí svědectví, aby doprovodilo Janovo svědectví v jeho evangeliu.

Jan sedmi církvím, které jsou v Asii: milost vám a pokoj od toho, který jest a který byl a který přichází, a od sedmi Duchů, kteří jsou před jeho trůnem, a od Ježíše Krista, jenž je věrný svědek, prvorozený z mrtvých a vládce králů země. Tomu, který nás miloval a obmyl nás od našich hříchů svou vlastní krví a učinil nás králi a kněžími Bohu a svému Otci, jemu buď sláva i panství na věky věků. Amen. Hle, přichází s oblaky, a uzří ho každé oko, i ti, kteří ho probodli; a budou kvůli němu nařikat všechna pokolení země. Ano, amen. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec, praví Pán, který jest a který byl a který přichází, Všemohoucí.

Já Jan, váš bratr a spoluúčastník v soužení i v království a trpělivosti Ježíše Krista, jsem byl na ostrově zvaném Patmos pro slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista. V den Páně jsem byl v Duchu a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice, který říkal: Já jsem Alfa i



Omega, první i poslední; a co vidíš, napiš do knihy a pošli sedmi církvím, které jsou v Asii: do Efezu a do Smyrny a do Pergamu a do Thyatiry a do Sard a do Filadelfie a do Laodiceje. Zjevení 1,4–11.

První tři verše první kapitoly Zjevení určují poslední varovné poselství a způsob, jakým je toto poselství předáváno od Boha lidstvu. Také prohlašují, že jde o Zjevení Ježíše Krista, a tím vyznačují rozdíl mezi knihou Zjevení a knihou Daniel. Jedna je proroctvím, druhá zjevením.

„Ve Zjevení se všechny knihy Bible setkávají a končí. Zde je doplněk knihy Daniel. Jedna je proroctvím; druhá zjevením. Kniha, která byla zapečetěna, není Zjevení, nýbrž ta část Danielova proroctví, která se vztahuje k posledním dnům. Anděl přikázal: ‚Ale ty, Danieli, zavři ta slova a zapečeť tu knihu až do času konce.‘ Daniel 12,4.“ Skutky apoštolů, 585.

V knize Zjevení jsou prorocké linie, které mají být rozpoznány a skládány řádek za řádkem. Všechny tyto prorocké linie ústí v knize Zjevení, avšak knihou, která byla zapečetěna, nebyla kniha Zjevení, a nebyla jí ani prostě kniha Daniel; nýbrž to, co bylo v knize Daniel zapečetěno, byla „ta část Danielova proroctví, která se vztahuje k posledním dnům.“

„Poslední dny“ lze chápat v obecném smyslu, avšak má-li jim být rozuměno jako inspirovaným slovům (čímž jsou), vyžaduje to, abychom také posoudili, zda je s výrazem „poslední dny“ spojena prorocká symbolika. „Poslední dny“ jsou určitým obdobím prorockých dějin, pro které existuje mnoho podpůrných dokladů. Doufám, že tyto dějiny v blízké budoucnosti vyložím. Jedná se konkrétně o dějiny od roku 1798 až do uzavření doby milosti. Jedním ze způsobů, jak to rozpoznat, je skutečnost, že v doslovné bohoslužbě svatyně existoval jeden den v roce, který představoval soud, a tím byl Den smíření. Tento doslovný obřad byl předobrazem toho, co sestra Whiteová nazývá antitypickým Dnem smíření. Prorocký neboli duchovní Den smíření představuje „poslední dny“ zkušební doby; představuje období konečného soudu.

Proroctví v Danielovi, které bylo zapečetěno, bylo dvojí. Bylo tu proroctví vztahující se k posledním dnům, které millerité rozpoznali a které oznamovalo zahájení soudu. Tento oddíl Danielovy knihy je znázorněn viděním u řeky Ulaj v kapitolách osm a devět. Druhé proroctví, které bylo v Danielovi zapečetěno, oznamuje uzavření soudu, konec adventismu, konec Spojených států a konec světa. Toto vidění bylo znázorněno řekou Hiddekel.

„Světlo, které Daniel přijal od Boha, bylo dáno zvláště pro tyto poslední dny. Vidění, která spatřil na březích Ulaje a Hiddekelu, velikých řek Šineáru, se nyní právě naplňují a všechny předpověděné události brzy nastanou.“ Testimonies to Ministers, 112, 113.

Vidění o Ulai bylo odpečetěno v roce 1798 a týká se Boží svatyně a Jeho lidu. Vidění o Hiddekelu bylo odpečetěno v roce 1989, když, jak je popsáno v jedenácté kapitole Daniela, ve verši čtyřicátém, země představující bývalý Sovětský svaz byly smeteny papežstvím a Spojenými státy, a týká se nepřátel Božího lidu. Tato dvě vidění fungují tak, jako sedm církví a sedm pečeti v knize Zjevení. Jedno je vnitřními dějinami církve a druhé vnějšími dějinami církve, a obě probíhají celým obdobím a jsou „zvláště pro“ „tyto poslední dny“.

Avšak ačkoli je nám řečeno, že kniha Zjevení není zapečetěnou knihou, je nám také řečeno, že je zapečetěnou knihou.

„Zjevení je zapečetěná kniha, ale je také knihou otevřenou. Zaznamenává podivuhodné události, které se mají odehrát v posledních dnech dějin této země. Učení této knihy jsou určité, nikoli mystické a nesrozumitelné. V ní se znovu ujímá táž linie proroctví jako u Daniela. Některá proroctví Bůh opakoval, a tím ukázal, že jim musí být přikládán význam. Pán neopakuje věci, které nemají velký význam.“ Manuscript Releases, svazek 9, 8.

Knihy Zjevení je odpečetěna, protože proroctví v Danielovi jsou odpečetěna, a právě ty prorocké linie, které byly v Danielovi odpečetěny, jsou týmiž liniemi, jež se nacházejí ve Zjevení. To, co bylo v knize Zjevení zapečetěno, byla část Zjevení zvláště vztahující se k Božímu lidu v „posledních dnech“. Když sestra Whiteová napsala tento výrok, bylo „sedm hromů“ v době, kdy jej psala, zapečetěno, a proto napsala, že „je to zapečetěná kniha“. Také řekla, že kniha Daniel byla „knihou, která byla zapečetěna“, v minulém čase. Pro ni byla odpečetěna v roce 1798.

To, co bylo v průběhu jejího života zapečetěno ohledně sedmi hromů, nebyly pouze budoucí události, které sedm hromů představuje, nýbrž především skutečnost, že „sedm hromů“ znázorňuje, že počátek adventismu je souběžný s koncem adventismu. „Sedm hromů“ odhaluje nejdůležitější prorocké pravidlo potřebné k porozumění Zjevení Ježíše Krista a zároveň zjevuje jednu vlastnost Boží přirozenosti a charakteru, totiž že On je počátkem i koncem všech věcí. Proroctví ukazuje, že ve vztahu k pravdám spojeným s Boží přirozeností a charakterem existuje záměrný vývoj.

Ježíš, když je představován jako „Lev z pokolení Judova“, symbolizuje dílo, které vykonává tím, že v průběhu dějin zjevuje pravdu postupným a systematickým způsobem. Zapečetěuje prorocké slovo až do okamžiku, kdy mu má být porozuměno. Zapečetěuje a odpečetěuje pravdu za účelem poučení. Jako Palmoni je Ježíš Podivuhodný Počtář, Pán času, který řídí Jeho-story. Jako Alfa i Omega je mimo jiné Pánem jazyka. Jako Lev z pokolení Judova je tím, kdo řídí, kdy je pravda zjevována lidem.

V první kapitole knihy Zjevení, po úvodních třech verších, je Božství představeno jako tři odlišné bytosti.

Jan sedmi církvím, které jsou v Asii: Milost vám a pokoj,

od toho, který jest, který byl a který přichází;

a od sedmi Duchů, kteří jsou před jeho trůnem;

A od Ježíše Krista, jenž je věrný svědek, prvorozený z mrtvých a vládce králů země. Zjevení 1,4.5.

Úvod k poslední knize Bible zřetelně zasílá pozdrav Boží církvi, v němž jsou označeni Otec, Duch a Syn. Závěr Božího slova opakuje počátek, a tím zdůrazňuje význam správného porozumění Božství. Činí tak pro ty, kdo budou Filadelfští a budou tvořit sto čtyřicet čtyři tisíc. Jsou to závěrečný smluvní lid, který byl předobrazem v průběhu linií dějin smlouvy. Tito svědkové mimo

jiné pravdy dosvědčují, že Bůh se v průběhu prorockých dějin postupně snažil rozšiřovat poznání své přirozenosti a svého charakteru.

Největším symbolem nedostatku poznání Boha u člověka v Bibli byl faraon, jenž představoval Egypt, symbol celého světa, a tedy i veškerého lidstva. Tento mezník zahajuje proces na počátku doslovného Izraele, kde Bůh usiloval o to, aby dal poznat své jméno. Na konci doslovného Izraele se spor o Boží jméno opakoval. Na konci doslovného Izraele Ježíš vyznačil své jednání se Židy tím, že ztotožnil dějiny Davida a použil „pravidlo první zmínky“, aby vyjádřil závěrečné prohlášení o laodicejské slepotě Židů. Nemohli porozumět tomu, co říkal, neboť neznali pravidlo Alf a Omegy, ani neznali Alfu a Omegu stojící před nimi.

Na počátku duchovního Izraele se zrcadlí spor předobrazný v dějinách Mojžíše. Jak adventismus procházel dějinami „posledních dnů“, bylo dáno mnoho příležitostí porozumět více Alfě a Omegě, právě tak jako tomu bylo i ve starověkém Izraeli. Nastane okamžik, kdy na konci adventismu již nebudou kladeny žádné další otázky, stejně jako tomu bylo ve dnech Kristových.

Vrátíme-li se k oddílu v první kapitole Zjevení, vidíme, že milost a pokoj jsou posílány od Toho, který jest a který byl a který přichází, a také od sedmi Duchů a také od Ježíše. Božství je zde představeno jako Ježíš, sedm Duchů a Ten, který jest a který byl a který přichází, čímž je nám dáno poznat, že je to Otec, kdo má vlastnosti vyjádřené jako Ten, který jest, byl a přichází. Tyto vlastnosti představují věčnou přirozenost Boha. Vždy existoval a v osmém a devátém verši je právě tento atribut zřetelně připsán Ježíši.

Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec, praví Pán, který jest, a který byl, a který přijde, ten Všemohoucí. Já Jan, který jsem i vaším bratrem a společníkem v soužení i v království a trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově zvaném Patmos pro slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista. Byl jsem v Duchu v den Páně a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice, který pravil: Já jsem Alfa i Omega, první i poslední; a: Co vidíš, napiš do knihy a pošli to sedmi církvím, které jsou v Asii: do Efezu, do Smyrny, do Pergamu, do Thyatir, do Sard, do Filadelfie a do Laodiceje. Zjevení 1,8–11.

Ti, kdo mají Bibli, v níž jsou Ježíšova slova vytištěna červeně, vědí, že ve verších osm a jedenáct mluví Ježíš. V těchto verších Ježíš vyjadřuje, že má totožnou věčnou přirozenost jako Otec, když o sobě říká, že je „Pán, který jest, který byl a který přichází“, a Ježíš také dodává, že je „Všemohoucí“.

Úplně první věc, kterou Ježíš říká na začátku knihy Zjevení, knihy, která sama uvádí, že je Zjevením Ježíše Krista, je, že On je Alfa i Omega, že i On je věčný tak jako Otec a že i On je Všemohoucí Bůh. Vlastnosti Boží přirozenosti jsou vůbec prvními slovy v knize Zjevení, která pocházejí od Ježíše. Tyto vlastnosti jsou přímými kameny úrazu pro adventisty, kteří dosud hájí původní stanovisko o Božství. Věří, že existovala doba, kdy Otec zplodil svého Syna.

Konec knihy Zjevení je v souladu s počátkem knihy Zjevení.

Druhý příchod následuje po popisu Božství. Ve dvacáté druhé kapitole shledáváme, že závěr knihy souhlasí s jejím začátkem a že dvanáctý verš je paralelou k sedmému verši první kapitoly tím, že

odkazuje na Druhý příchod.

A hle, přijdu brzo a má odplata je se mnou, abych odplatil každému podle jeho skutků. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec, první i poslední. Blaze těm, kteří činí jeho přikázání, aby měli právo ke stromu života a aby vešli branami do města. Venku však jsou psi, čarodějové, smilníci, vrahové, modláři i každý, kdo miluje a činí lež. Já, Ježíš, jsem poslal svého anděla, aby vám o těchto věcech vydal svědectví v církvích. Já jsem kořen i rod Davidův, hvězda jasná a jitrní. A Duch i nevěsta praví: Pojd'. A kdo slyší, ať řekne: Pojd'. A kdo žízní, ať přijde. A kdo chce, ať zadarmo nabere vodu života. Zjevení 22,12–17.

Poté, co se odvolává na druhý příchod, se Ježíš, stejně jako v první kapitole knihy Zjevení, označuje za Alfou a Omegu. Poté připojuje rozlišení mezi těmi, kdo uslyší, a těmi, kdo neuslyší, co Duch praví církvím. Odkazuje na proces sdělování znázorněný ve verších jedna až tři první kapitoly tím, že uvádí, že poslal Gabriela s poselstvím k Janovi.

Poté se vrací k závěrečnému výroku, který učinil vůči zákoníkům a farizeům na konci starověkého Izraele. Oba konce, doslovného i duchovního Izraele, spojuje dohromady tím, že v knize Zjevení odpovídá těm, kdo žijí v „posledních dnech“, na to, čemu Židé ve svých „posledních dnech“ nemohli porozumět. Říká, že je kořenem (počátkem) i potomkem (koncem) Davidovým. Téma Davida a jeho Pána bylo posledním výrokem, který Ježíš pronesl k hašteřivým Židům, a předobrazuje závěrečné prohlášení pro ty v posledních dnech, kteří podle poselství filadelfské církvi tvrdí, že jsou Židé, ale nejsou.

Hle, způsobím, že přijdou ti ze synagogy satanovy, kteří o sobě říkají, že jsou Židé, a nejsou, nýbrž lžou; hle, způsobím, že přijdou a budou se klanět u tvých nohou a poznají, že jsem si tě zamiloval. Protože jsi zachoval slovo mé trpělivosti, i já tě zachovám od hodiny pokušení, která přijde na celý svět, aby vyzkoušela ty, kdo přebývají na zemi. Zjevení 3,9.10.

Ti, kdo se klanějí u nohou svatých, jsou laodicejští adventisté, kteří byli vyvrženi z úst Páně.

„Domníváte se, že ti, kdo se klanějí u nohou svatých, (Zjevení 3,9), budou nakonec spaseni. Zde se s vámi musím rozcházet; neboť Bůh mi ukázal, že tato třída byli vyznávající adventisté, kteří odpadli a ,znovu sami sobě křižovali Syna Božího a vydali ho veřejné potupě'. A v ,hodině pokušení', která teprve přijde, aby vyjevila pravý charakter každého, poznají, že jsou navěky ztraceni; a přemožení úzkostí ducha se skloní u nohou svatých.“ Word to the Little Flock, 12.

Podle Bible a Ducha proroctví jsou ti, kdo se klanějí u nohou svatých, členy synagogy satanovy. Tvrdí o sobě, že jsou Židé, ale nejsou. Ve sboru ve Filadelfii jsou oslovováni spravedliví adventisté. Sto čtyřicet čtyři tisíc jsou Filadelfští a Židé, kteří říkají, že jimi jsou, ale nejsou, jsou Laodicejští. V „posledních dnech“ jsou dvě skupiny věrných lidí: sto čtyřicet čtyři tisíc a ti, kdo jsou mučedníky. Ze sedmi sborů jsou pouze dva bez jakékoli výtky. Jedním je Filadelfie, představující ty, kteří nikdy nezemřou, a druhým Smyrna, představující věrné mučedníky. Mučedníci a ti, kteří nezemřou, Smyrna a Filadelfie, jsou jedinými ze sedmi sborů, k jejichž poselství není připojeno žádné odsouzení. Přesto se oba sbory musely vyrovnávat s těmi, kdo tvrdili, že jsou Židé, ale nebyli. Je tomu tak proto, že všichni jsou členy téže církve v „posledních

dnech“ a čelí týmž okolnostem: jedna skupina je určena vydat svědectví svou krví, představovaná Mojžíšem na hoře Proměnění, a druhá skupina je představována Eliášem, který nikdy nezemřel.

A andělu sboru ve Smyrně napiš: Toto praví ten první i poslední, který byl mrtev a je živ: Zním tvé skutky i soužení a chudobu (ale jsi bohatý) a znám rouhání těch, kteří říkají, že jsou Židé, a nejsou, nýbrž jsou synagoga satanova. Neboj se ničeho z toho, co máš vytrpět: hle, ďábel uvrhne některé z vás do vězení, abyste byli vyzkoušeni; a budete mít soužení po deset dní. Buď věrný až do smrti, a dám ti korunu života. Zjevení 2,8–10.

Když Ježíš popisuje žalostné okolnosti církve ve Smyrně, pronáší pouze jedinou kladnou poznámku, když říká: „ale jsi bohatý“, čímž je staví do protikladu k členům synagogy satanovy, kteří bohatí nejsou. Ti v knize Zjevení, kteří jsou adventisté a domnívají se, že jsou bohatí, a nejsou, jsou Židé, kteří říkají, že jsou Židé, a nejsou jimi — neboť jsou to laodikejští adventisté sedmého dne.

V úvodu knihy Zjevení je Božství představeno jako tři osoby a na konci knihy Zjevení jsou přímo zmíněni Ježíš a Duch, avšak nikoli Otec. Na tom však nezáleží, neboť zásada „řádek za řádkem“ ve spojení s tím, že první objasňuje poslední, vyžaduje, aby byl Otec rozpoznán v posledních verších Zjevení, neboť v prvních verších je již označen jako přítomný. Není to jiné než v Janově evangelium, v první kapitole, kde Jan přímo neoznačuje Ducha, avšak rozumí se, že tam Duch je, neboť Duch tam byl již tehdy, když byl vůbec poprvé zapsán výraz „na počátku“. Svědectví Janova evangelia v první kapitole začíná totožným výrazem „na počátku“.

„Počátek“ je prorockým symbolem a má být posuzován podle prorockých pravidel, včetně zásady řádek za řádkem. Mojžíšův počátek je počátkem Janova evangelia, je počátkem knihy Zjevení a je také koncem Zjevení. V těchto čtyřech liniích jsou ve dvou případech označeny všechny tři osoby nebeského trojjediného společenství; v jedné linii (Janovo evangelium) může Duch chybět a ve čtvrté linii chybí Otec, avšak když jsou tyto linie uvedeny dohromady, jsou ve všech čtyřech liniích zastoupeny všechny tři božské Osoby.

Kristus přišel zjevit Otce a Duch svatý přišel zjevit Syna. Všichni tři přinesli věčné oběti. Otec tak miloval svět, že dal Ježíše; Ježíš tak miloval svět, že souhlasil, aby na sebe na věčnost vzal tělo těch, které stvořil. Jaký druh daru je vyjádřen v tom, že se Stvořitel rozhodl stát se součástí svého stvoření? Třetí osoba Božství dala sama sebe, neboť přijala postavení, v němž přebývá v té stvořené bytosti zvané lidstvo — po celou věčnost.

Pravděpodobně právě z tohoto důvodu je Duch Svatý opakovaně spojován se symboly Božího lidu. Je tou Osobou Božství, která má přebývat s lidským stvořením. Proto jsou symboly Ducha Svatého v Písmu častěji než ne vyjádřeny symbolem, který představuje jak Ducha Svatého, tak lidstvo. Na počátku se Duch vznášel nad vodami.

I řekl mi: Vody, které jsi viděl, kde ta nevěstka sedí, jsou lidé a zástupy a národy a jazyky. Zjevení 17,15.

Jediným kusem zařízení ve svatyni zřízené Mojžíšem, pro nějž nebyl dělníkům k následování zvlášť podrobně vyložen vzor, byl sedmiramenný svícen. Svícen představuje spojení lidství s

božstvím. Z tohoto důvodu byl návrh svícnu jedinou součástí svatyně, k níž bylo lidem ponecháno přispět. Sedm svícňů, mezi nimiž Kristus chodí, je označeno jako sedm církví, avšak svícen byl zásobován olejem, představujícím Ducha svatého, a knoty lamp, které nesly plamen vydávající světlo, byly zhotoveny z použitých bílých lněných rouch kněží, představujících Kristovu spravedlnost, která září jako světlo světa. Boží lid je světlem světa, avšak toto světlo je živeno jediné olejem Ducha svatého. Duch svatý bývá v Písmu ve svém popisu často spojován s lidmi.

A z trůnu vycházely blesky a hřmění a hlasy; a před trůnem hořelo sedm ohnivých lamp, jimiž je sedm Duchů Božích. Zjevení 4,5.

Sedm lamp je zde ztotožněno se „sedmi Duchy Božími“, avšak je nám řečeno, že sedm svícňů představuje sedm církví.

Tajemství sedmi hvězd, které jsi viděl v mé pravici, a sedmi zlatých svícňů. Těch sedm hvězd jsou andělé sedmi církví, a sedm svícňů, které jsi viděl, je sedm církví. Zjevení 1,20.

Sedm svícňů jsou jak sedmero Duchů, tak i Boží církve.

A pohledl jsem, a hle, uprostřed trůnu a těch čtyř bytostí a uprostřed starců stál Beránek, jako by byl zabítý, máje sedm rohů a sedm očí, jimiž jest sedm Duchů Božích vyslaných do celé země. Zjevení 5,6.

Sedm rohů a sedm očí je také Duch svatý, který je vyslán do celé země; a když je křesťan pokřtěn, i on je vyslán do celé země, neboť byl pokřtěn ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. V blahoslavenství vysloveném nad mučedníky krize nedělního zákona a nade všemi těmi, kteří od roku 1844 zemřeli ve víře v novodobém duchovním Izraeli, je to Duch, kdo pronáší pohřební chvalořeč, když říká: „Ano,“ „ať odpočinou od svých prací,“ neboť byl přítomen při jejich námáhách po celou dobu, až dokud nepoložili své životy.

A slyšel jsem hlas z nebe, který mi řekl: Piš: Blaze mrtvým, kteří od této chvíle umírají v Pánu. Ano, praví Duch, aby odpočinuli od svých prací; a jejich skutky jdou za nimi. Zjevení 14,13.

Když uvažujeme o závěru i začátku knihy Zjevení, o počátku Bible a o začátku Janova evangelia, zjišťujeme, že jsou zde zastoupeny všechny tři Osoby Božství, ačkoli Otec je tam na základě uplatnění zásady „řádek za řádkem“. Syn je tam a označuje sám sebe jako Alfa a Omega.

Jestliže rozpoznáme, že spojení lidství s božstvím je spojením Ducha svatého a lidstva, pak můžeme pochopit, proč jsou symboly Ducha svatého spojeny se symboly lidstva. S touto perspektivou se vracíme ke dvěma „na počátku“, jimiž jsme se tak často zabývali.

Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi. Země pak byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí, a Duch Boží se vznášel nad vodami. I řekl Bůh: Buď světlo! I bylo světlo. A viděl Bůh světlo, že je dobré; a oddělil Bůh světlo od tmy. Genesis 1,1–4.

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. A to světlo svítí v temnotě a temnota je nepohltila. Jan 1,1–5.

S použitím těchto dvou svědků „na počátku“ Bůh Slovo, který učinil všechno, také položil svůj život, neboť „v Něm byl život“ a Jeho život byl „světlem“ lidí. „Světlem“ stvořeného člověka je spravedlnost Stvořitele. Spravedlnost Stvořitele je knotem ve svících ve svatyni.

A jí bylo dáno, aby byla oděna jemným lnem, čistým a bělostným; neboť ten jemný len jsou skutky spravedlnosti svatých. Zjevení 19,18.

Olej, který živí knot, představuje působení Ducha Svatého v životě věřícího. Na počátku byla země temná a nebylo žádné světlo. Ježíš pak dal svůj život, život, který byl v Něm, aby mohlo být světlo pro lidi.

A budou se mu klanět všichni obyvatelé země, jejichž jména nejsou zapsána v knize života Beránka zabitého od založení světa. Zjevení 13,8.

Když se Ježíš rozhodl stát obětí za lidstvo, dal svůj život, aby lidé měli světlo. Jak je tomu v těchto dvou pasážích, kdykoli je uvedeno světlo, světlo vytváří dvě třídy ctitelů, znázorněné světlem a tmou, děti dne nebo děti noci.

Vy však, bratří, nejste ve tmě, aby vás ten den překvapil jako zloděj. Vy všichni jste synové světla a synové dne; nejsme z noci ani z temnoty. 1 Tesalonickým 5,4.5.

Když rozpoznáme úzký věčný vztah, který má Duch svatý k synům dne, můžeme porozumět tomu, proč jsou symboly Božích dětí a Ducha svatého tak úzce spjaty. V posledním oddílu Zjevení vidíme Ježíše jako Alfu a Omegu, vidíme Otce skrze uplatnění pravidla „řádek za řádkem“ a Duch svatý podává své závěrečné symbolické zobrazení sebe sama, neboť svatí muži dávných časů mluvili, jsouce vedeni Duchem svatým. Jeho první výpověď o sobě samém v Genesis jej ukazuje, jak se vznáší nad vodami, či jak se pohybuje nad lidstvem, a jeho poslední zmínka o sobě samém zní takto.

A Duch i nevěsta praví: Přijď. A kdo slyší, ať řekne: Přijď. A kdo žízní, ať přijde. A kdo chce, ať zdarma nabere vody života. Zjevení 22,17.

Od počátku až do konce je Duch svatý ztotožňován ve spojitosti s lidstvem, neboť synové dne představují spojení božství a lidství. Pavel, stejně jako Izaiáš, ukazuje, že lidé jsou nádoby, a svícny ve svatyni měly nádoby, do nichž byl vložen knot, a olej stékal do nádob, aby poskytl palivo nezbytné ke zjevení světla, jímž je Kristova spravedlnost. Jsme nádobami Ducha svatého, třetí Osoby Božství, jak je to označeno od počátku až do konce Božího slova a stejně jednoznačně vyjádřeno ve spisech Ducha proroctví.

V poselství druhého anděla, které se naplnilo na počátku adventismu i na jeho konci, jsou dvě odlišná poselství: jedno pro církve a jedno pro svět.